

2013

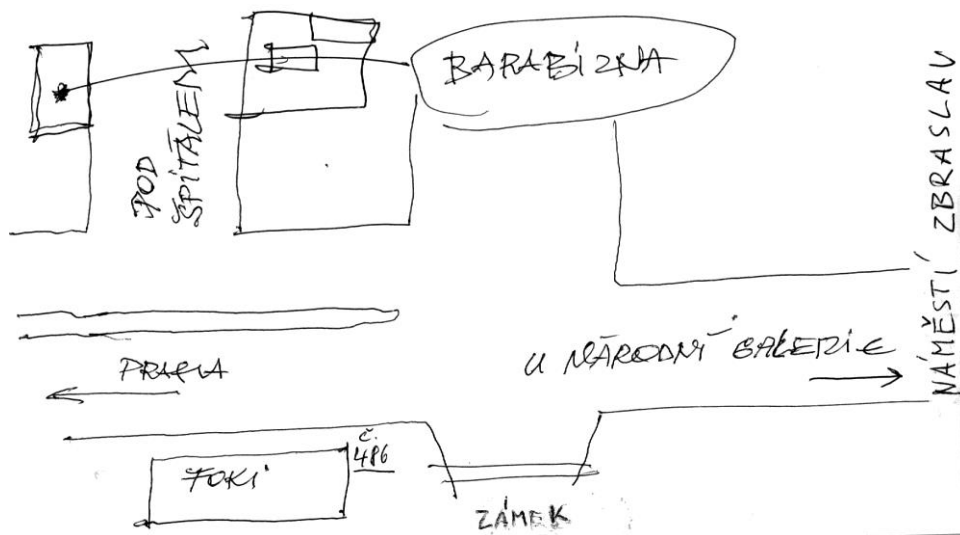
č. 10

Selim: Z dovolené na Zakynthosu

Pozvánka

Sejdeme se ve středu 6. listopadu od 17:00 v Barabizně na Zbraslavi. Od Smíchovského nádraží jedou na Zbraslavské náměstí každou chvíli autobusy 129, 241, 390 a cesta trvá 14 minut.

Zápis

V říjnu jsme se sešli v sestavě: **Candlo, Pegas, Pacík, Pulec, Jezevec, Chingo, Yško, Bob, Smeták, Přemík, Kost'a a opozdílci Petr, Foki a Jakub.**

Omluvu předal **Bobánek**, že je na Šumavě, a **Mahu**, že je na služební cestě.

Hlavním tématem schůzky byla příprava detektivky. Debatovali jsme o itineráři, který připravil **Bob**. Ten na schůzce obdržel k narozeninám vlajku Jižanské armády za celoživotní hrdinské činy a za neochvějnou víru ve spravedlivý otrokářský řád, kterou jako seržant jižanské armády na táboře na Souši v roce 1957 projevil. Vlajku seržantovi předal sám generál Lee a přidal k tomu i vlastnoručně vymalovaný obraz staré řeky Lužnice, kterou **Bob** odvážně proplul.

Posledním bodem schůzky bylo čtení vtipů, které Pacíkovi během září poslali **Pulec** a **Selim**.

Tentokrát pořídil fotodokumentaci ze schůzky **Smeták**. Z něho si musíme vzít příklad. I když je Toronto o něco dál než Černý most, Hanspaulka a jiná naše obydlí, na schůzky chodí téměř pravidelně a vždy včas.

A jedna fotografie od Přemíka:

Vtipy

Babička se přihlásila na univerzitu. Doklady měla v pořádku, zkoušky udělala a tak ji přijali. Ale předseda komise si přece jen neodpustil zvědavou otázku: "Milá paní, na co vám bude v penzi vysoká škola?"

"To nedělám pro sebe, ale kvůli dědovi. Ten starý vůl v hospodě řekl, že by k sedmdesátce jako dárek strašně chtěl ještě jednou přefíknout nějakou studentku."

Hippie nastoupí do autobusu a všimne si, že tam sedí krásná mladá jeptiška. Přisedne k ní a po chvíli se jí zeptá, jestli by s ním chtěla mít sex.

„Ne“ odpoví jeptiška. „Jsem zasnoubená Bohu“. Potom vstane a vystoupí na příští zastávce. Řidič autobusu zaslechne tuto konverzaci a zavolá mladého hippie. „Já ti poradím, jak ji dostat. Ona se chodí modlit každou noc na hřbitov. Převlékni se do nějakého bílého hávu s kapucí, přidělej si plnovous a řekni jí, že jsi Bůh.“

Hippie se rozhodne, že to zkusí, a čeká na hřbitově ještě ten večer.

„Já jsem Bůh a musíš mít se mnou sex!“, řekne mladé jeptišce a ta bez váhání souhlasí. „Bože, prosím ale pouze anální sex, protože jsem slíbila představené, že navždy zůstanu panna.“ Hippie souhlasí a zneužije ji. Když je po všem, sundá si kapuci a plnovous a vítězně hlásí: „Ha, ha, ha, já jsem hippie!“ Jeptiška si sundá čepec. „Ha, ha, ha, já jsem autobusák.“

A zde je příběh, který je údajně skutečný, a je o vztahu, který se vytvořil mezi skupinou zedníků a dítětem:

Mladá rodinka s pětiletým děvčátkem se nastěhovala do domu vedle parcely, kde se stavěl nový dům. Děvčátko se přirozeně začalo zajímat o vše, co se dělo v sousedství, a začalo si povídat se zedníky. Motala se mezi nimi, měli zlaté srdce a prakticky si ji adoptovali jako talisman. Povíдали si s ní, když měli svačinu nebo oběd, a občas jí dali drobné práce, aby jí

poskytli pocit důležitosti. Dokonce dali dítěti i pracovní rukavice a přilbu, což ji strašně těšilo. Na konci prvního týdne jí dali obálku s nějakými drobnými jako plat.

Dítě vzalo výplatu pyšně domů a maminka navrhl, aby otevřeli na její jméno účet v bance. Paní v bance byla velmi nadšená, když jí děvčátko vykládalo o svojí práci na stavbě a že za to má dokonce i výplatu.

„Určitě jsi pracovala velmi těžce, když jsi tohle všechno vydělala“, poznamenala s úsměvem.

"Ano, dělala jsem s Jožinem, Mirkem a Dušanem, budujem velikánský dům!"

"Bože můj", pokračovala paní, "A budeš na stavbě dělat i příští týden?"

Dítě se zamyslelo a potom vážně prohlásilo: "Myslím, že jo jestli ti čuráci ze stavebnin dovezou ty zkurvený cihly..."

"Haló, jste slečna Singletonová?"

"Ano, jsem."

"Slečno Singletonová, jmenuji se John Smith, váš daňový účetní.

Musím vám oznámit, že vaše daňové prohlášení daňový úřad odmítá.

Říkají, že váš plat a majetek si odporují. Váš plat sekretářky je příliš nízký na to, abyste si mohla dovolit luxusní byt, nový Mercedes, drahé dovolené a jiné..."

"Ó, co mám dělat?"

"Pošlete mi prosím kopii hlavního zdroje vašich příjmů, potom uvidím, co se dá dělat."

"Ano, zasílám kopii..."

Kulturní rubrika

Tradičními koncerty, které jsou vždy velmi zdařilé, v krásném prostředí, a kde se hudbymilovní Prvostředečníci scházejí, jsou z dílny Kačky a Selima.

Kačkův koncert k počtě sv. Cecílie se přesouvá z Rudolfiny do Kaple betlémské, v neděli 24. listopadu v 19:30.

KONCERT

POCTA SV. CECÍLII XXII

JIŘÍ STIVÍN
&
COLLEGIUM QUODLIBET

BETLÉMSKÁ KAPLE

BETLÉMSKÉ NÁMĚSTÍ 255/4
110 00 PRAHA 1

NEDĚLE 24. LISTOPADU 2013
19:30 HOD.

PROGRAM:
J.S.BACH, A.VIVALDI, G.PH.TELEMANN, J.STIVÍN
A DALŠÍ

VSTUPENKY MOŽNO ZAKOUPIT
V SÍTI TICKETPRO A TICKETPORTAL,
NEBO NA MÍSTĚ 1 HODINU PŘED KONCERTEM
„DĚTI DO 12 LET ZDARMA“

POŘÁDÁ AGENTURA SQS S.R.O.

Koncert **Selimova** pěveckého sboru Sponte Sua se bude konat v neděli 8.prosince v 18.00 v Tereziánském sále břevnovského kláštera. Vstupné je dobrovolné na místě.

Protože mi všemocní oddíloví cenzoři **Bob** a **Pacik** zakázali uvést pro skauty hru Furunkl s tím, že si oddíl rozvracet nedáme, napsal jsem na jejich příkaz jinou hru - Výlet. Zase jim tam vadily kalhotky, tak jsem to změnil na tričko s nápisem "I am available".

Cancidlo

VÝLET

Hra o třech dějstvích pro skautský oddíl.

Psáno pro 5. oddíl vodních skautů u příležitosti 100 let od založení oddílu.

Osoby:

Otec

Matka

Syn (Čudla)

Dcera (Dagmara)

Hospodský

CH 1 (Jelím), CH2, CH3, chlapci, skauti

V 1, 2, 3 venkovští karbaníci

Ilonka (kolegyně Otce)

Dějství 1.

Pokoj, v křeslech sedí otec a matka

Otec: Tak kolegové z práce chtějí jet na vodu. Říkali, že mám jet taky.

Matka: No to nemyslíš vážně. Dyt' tě furt bolejí záda.

Otec: Je to nějaká akce k utužování kolektivu – jak se teď říká team-building. To se teď dělá, víš? To je teď moderní. Ke zlepšení vztahů na pracovišti. My manažeři to musíme absolvovat.

Matka: A to bude akce přes noc?

Otec: Prej jo. Říkali, že večer prej bude nějaký brainstorming.

Matka: A kam chtějí ject?

Otec: Chtějí sjíždět Ploučnici. To víš, to prej nebude žádná jednodenní srabská Nežárka.

Matka: Ploučnici? A to existuje?

Otec: Prej jo.

Matka: No a to chcete spát ve stanu?

Otec: Ne, prej se spí pod širákem.

Matka: No nazdar. Víš jak tě bolejí záda. To nevydržíš!

Otec: Ale vydržím. Vždyť jsem skaut.

Matka: No právě!

Syn: (vstupuje) V sobotu a v neděli jedeme s oddílem na vodu.

Matka: Proboha vy taky? A kam?

Syn: Na Ploučnici.

Matka: Ježišmarjá, to si snad ze mne děláte legraci. Otec chce taky jet Ploučnici.

Syn: Vážně tati?

Otec: Asi jo.

Syn: A s kým pojedáš? Doufám že ne s náma.

Matka: (k Synovi) No, aspoň bys dal na něho pozor. Dyt' ho bolejí záda.

Otec: (k Synovi) Ale ne. Pojedou kolegové z práce. (Potichu sám k sobě) A taky nějaký kolegyně.

Matka: Ale jak to uděláte? Máme jen jeden spacák. Ani nevím kde je, snad někde v garáži.

Syn: Já spacák nepotřebuju. My budeme spát v nějaký hospodě.

Matka: Copak vy, o vás nemám starost, vy jste rozumný.
Otec: To jako, že já nejsem, jo?
Matka: A víš co, my pojedeme s Dagmarou taky. A budeme taky spát v tý hospodě.
Syn: Ale mami, to nemyslíš vážně. Rodiče ani holky s oddílem jet nesměj.
Matka: Vždyť my nepojedem s váma. My pojedeme za váma! (volá) Dagmaro!!!
Dcera: (vejde) Co je?
Matka: Pojedeme spolu na vodu.
Dcera: No to je humus. Jak to? Kdy, kam, jak?
Matka: Pojedeme Ploučnici. Pojedeme za Čudlem a za jeho oddílem. Jako že je neznáme.
Budeme spát v hospodě. Snad tam pokoj pro nás ještě budou mít.
Syn: No to nevím. Bude plno.
Matka: Ále, nějak to dopadne.
Dcera: No to je humus. A kdy bysme měli ject?
Matka: (k Otcí) Kdy vlastně jedeš?
Otec: No tuhle sobotu a neděli.
Dcera: Mami to nejde. Já chtěla jít v sobotu s holkama na diskošku.
Matka: Tak místo toho budeš v noci někde na kraji světa ve špinavý hospodě.
Dcera: No to je humus.
Matka: Musíme si všechno připravit. To tam budeme muset taky vařit na ohni? To si máme vzít ešusy? Dyt' jich ani tolik nemáme.
Syn: Já ešus nepotřebuju. My budeme v hospodě. A máme si vzít chleba s něčím výživným. Na posilněnou. Ona prej ta Ploučnice dost teče.
Dcera: No to je humus.
Otec: Já nevím jestli budeme vařit, já se zeptám. (Stranou k sobě) Ilonka mi říkala, že se o mně postará, tak mi snad i něco uvaří.
Matka: A co bys prosím tě vařil? Dyt' si neuvaříš ani čaj.
Otec: Já bych si uvařil třeba rejži.
Matka, Syn, Dcera: (se ušklebují a obracejí oči v sloup) Pche
Matka: Prosím tě!
Otec: No tak brambory.
Dcera: A tati, to bys ty brambory jed suchý?
Otec: (už našťvaně odsekne) Ne, já bych si je namočil.
Matka, Syn, Dcera: (se ušklebují)
Matka: No a kolik vlastně máme spacáků?
Otec: (potichu k sobě) Sakra, to se to blbě vyvíjí.
Syn: Já nepotřebuju spacák, my spíme v hospodě.
Dcera: No to je humus.
Matka: No, my s Dagmarou taky nepotřebujeme spacáky, my taky budeme spát v hospodě.
Syn: Jestli tam bude místo.
Matka: Nestarej se!
Otec: A kde vlastně ten spacák máme? Víš, myslím ten pro dva, co jsme v něm spali kdysi na svatební cestě.
Matka: A proč pro dva?
Otec: No aby mi bylo teplo. Stejně asi jinej spacák nemáme. Jen ten Čudlův a ten by mi asi nepůjčil.
Syn: No to máš pravdu.
Otec: A stan nepotřebuju, spíme pod širákem.
Syn: Nějakej spacák je už sbalenej v garáži.
Otec: To bude ono.
Syn: Ale dej pozor, je tam v podobným pouzdře sbalená taky lyžařská bunda.

Otec: Nejsem blbej.

Matka: No, nevím.

Dějství 2.

Výčep ve venkovské hospodě

U jednoho stolu sedí skauti (Syn, CH1-CH3)

U druhého stolu v pozadí tři dědkové mažou karty (V1-V3)

Hospodský (přichází): Tak mladí pánové, co si dáme?

Syn a CH 1-3: (Jeden přes druhého) Pivo, čaj, guláš, svíčkovou...

Hospodský: Tak moment, musíte popořadě. A objednejte to hned i pro ty další, co jsou ještě na pokojích. Takže: zatím 12 piv, jeden čaj, guláše a svíčkový, to si rozeberete.

V1: (hlasitě) Flek!! (Bouchne do stolu)

CH1 (Jelim) k Synovi: Hele, Čudlo, támhle mažou dědci karty. Dáme se k nim. Když dostanu dobrou kartu tak u svý hlášky bouchnu do stolu, ty mi to flekuj, já se otočím a o výhru se pak rozdělíme. Je ti to jasný?

Syn: Jo, ale až po večeři. Já mám hroznej hlad. On ten výživnej chleba na posilněnou, co mi matka dala, nebyl moc výživnej a neposílil. Byl jen slabě namazanej rozhodou, která se do něj vsákla. A jak jsme se udělali tak se to všechno ještě víc rozmočilo. Musím si tu něco k jídlu koupit na zejtrěk.

V2: (hlasitě) ...a sedma nakonec!! (praští kartou do stolu)

Matka a Dcera: (vstupují mokré s pádly) Dobrý večer.

Hospodský: Dobrý večer

Matka: Pane hostinský, máte prosím pro nás volný pokoj?

Hospodský: Všechno je obsazeno. Máme tady skauty, vodáky.

Matka: A to by se tu pro nás už vážně nic nenašlo?

Hospodský: Vážně ne. Je mi líto.

Dcera: No to je humus.

Matka: Co ale máme dělat? Je večer, na lodi jsme prochladly, třikrát jsme se převrátily. Zatracená Ploučnice.

Hospodský: To jste asi jely pravým ramenem. To ale byla chyba. Musí se to ject levým ramenem. V pravém rameni se moc nadřete a často se převrhnete.

Matka: No to je nám teď hodně platný. Už se stalo.

Hospodský: Jedině vám mohu poradit, abyste se zeptaly vedle ve statku. Tam vás snad uloží na slámě.

Dcera: No to je humus!

Matka: Tak vám děkujeme. Dagmaro pojd', zeptáme se tam.

V3 (k Matce): Paninko, nesmíte se ale bát myši. Vedlejšímu statku se říká myšárna.

Hospodský: No trochu se nám letos myši přemnožily, to je pravda.

Matka: Ježíšmarjá, že jsme sem jezdily!

Dcera: No to je humus.

Matka a Dcera odcházejí.

Dcera: (zastaví se u Syna): Hele brácha, nenechal bys mě vyspat se u vás v pokoji?

Syn: To nenechal. Tam není místo, jsou tam jen tři postele a všechny obsazený tadyhle klukama (kejvne bradou na kluky u stolu).

CH2: (K Synovi): Hele, to je tvoje ségra?

Syn: Bohužel.

CH2 (k Dceři): Já myslím, že by ses k nám ještě vešla.

Syn a Matka společně: Nepřipadá v úvahu. V žádném případě. To tak.

Matka: Dagmaro, jdeme!

CH3: Ahoj Dagmaro!

Dcera: Ahoj.

Matka a Dcera odcházejí ze scény

Syn (k CH1 - Jelimovi): Člověče, že my jsme taky jeli tím pravým ramenem! Dyt' jsme byli víc ve vodě než na lodi. Mně se úplně rozmočil ten chleba rozmočenej tou rozhodou. Už se to nedá jíst. Na zejtra si tady musím koupit něco k jídlu.

Syn a všichni CH zpívají:

Rozmočenej chleba

To je naše mana

Rozmočenej chleba

Promočená rána

Namočený boty

S nima do roboty

Temně řeka hučí

Ba ne to jsou jezy

Už jsme zase mezi

rybama a šutrama

pojišťovna ručí

za nás když jsme gumama

Rozmočenej chleba

Promočená rána

Copak je nám třeba

Tahle ranní vláha?

CH3: Kapitán říkal, že až se najíme tak si venku uděláme táborák. A máme si připravit nějaký výstupy.

Syn: Vždyť tam leje!

CH3: To prej nevadí, že se prej aspoň otužíme. A pak se jdeme vykoupat do Ploučnice. Máme se umejt, hlavně prej v podpaží.

CH1: Už aby nám přinesli to jídlo. Mám strašnej hlad.

Syn a ostatní CH: já taky.

Otec a Ilona: vstupují s pádly. Otec je úplně mokrý:

Ilona k Otci hádavým hlasem: Říkala jsem ti, že máme ten padlej strom object.

Otec (mírně až plačtivě): Ale Ilonko, já ho chtěl objet, ale proud nás strhnul. A ty jsi taky měla víc zabrat.

Ilona: No to je dobrý, takže nakonec jsem já vina tím, že jsme byli víc ve vodě než v lodi.

Hospodský: Dobrý večer. Vy jste z té skupiny co támhle pod lesem chce spát bez stanů?

Otec: Dobrý večer. Ano, to jsme. Ale my jsme se trochu namočili a tak bychom se chtěli vyspat u vás. Máte volný pokoj?

Ilona: (vyprskne smíchy) Trochu namočili!!!

Hospodský: Bohužel nemáme. Všechno je plné. Máme tady skauty, vodáky.

Otec: (vidí Syna) (k Iloně): Ježišmarjá, támhle je náš Jenda. Já zapoměl, že oni taky jedou Ploučnici. Nehlaš se ke mně.

Ilona: To mi nebude dělat potíže.

Otec: Ahoj Jendo. Tak jsme se tu sešli. My jsme se teď na konci jednou udělali a jsem promočenej. A tady nemají volný pokoj.

Ilona (vyprskne smíchy): Jednou udělali!!!

Syn: Já vím, ale máš ten teplej spacák, ten pro dva, tak se můžeš vyspat na verandě. Tam přišel jen málo.

Otec: To nemůžu.

Syn: A proč ne?

Otec: Víš, já si vzal omylem místo spacáku to pouzdo s větrovkou.

Dějství 3:

Stejný pokoj jako v Dějství 1

Na scéně sedí v křeslech Otec a Matka

Matka: Nemluv na mně. Přilezl jsi za mnou do seníku a bral jsi mi deku, co mně půjčil sedlák. Musela jsem spát pod jednou dekou s Dagmarou a tá má teď z toho rýmu a kašel. A co to tam vůbec za tebou lezlo za ženskou?

Otec: To byla jedna kolegyně, taky spadla do vody a chtěla spát v suchu. Ale tys ji vyhodila.

Matka: No bodejť by ne, vždyť neměla ani spacák ani deku. Furt mlela něco o dvojitým spacáku. A kde vůbec byl ten tvůj spacák?

Otec: Byl úplně mokrej.

Matka: Jak to? Vždyť je dole v garáži úplně suchej. Zato ta zimní bunda je promočená.

Otec: Já už nikdy na Ploučnici nepojedu. Hlavně nepojedu tím pravým ramenem.

Matka: A jak vůbec dopadl ten váš brainstorming? Jak se vám povedl teambuilding?

Otec: Všichni tam v dešti promrzli, vzájemně se pohádali a teď spolu nemluví. A celkově to byl spíš brainwashing než brainstorming.

Matka: Jo, washing v řece! Ráno jsem je viděla. Po tý noci pod širákem v dešti vypadali hrozně. Jen ta ženská co se k nám cpala do seníku vypadala do růžova vyspaná. Nevím kde byla.

Syn (přichází)

Matka: Prosím tě, Jendo, ještě jsi mi neřekl jak ti chutnaly ty chleby s rozhodou co jsem ti připravila na ten sjezd Ploučnice.

Syn: No, byly dobrý.

Matka: To bych řekla, sama jsem rozrodu připravovala z toho skvělýho tvarohu co prodávaj v Tesku. Ale vyhládlo ti, když jsi přijel domů tak ses živil jako kdybys vůbec nejedl.

Syn: No, on se ten chleba trochu rozmočil jak jsme se udělali. My jsme totiž jeli Ploučnici pravým ramenem.

Matka: Ale chudinko. My taky. Doufám, že sis koupil něco k jídlu na druhý den.

Syn: Já neměl peníze.

Matka: Jak to? Vždyť jsem ti s sebou dala dost peněz. Pro nepředvídaný případy! Tak jakto, žes nic neměl?

Syn (neochotně): Víš, my jsme si tam s venkovskejma buranama zahráli mariáš.

Otec: No a?

Syn: My jsme se s Jelimem domluvili. On Jelim vždycky když měl dobrou kartu tak při hlášce bouch do stolu, já mu to fleknul, on se otočil, a o výhru jsme se měli rozdělit.

Otec: No a rozdělili jste se?

Syn: Ne.

Otec: A proč ne?

Syn: My jsme vždycky prohráli.

Otec: Pane bože! Ani karty neuměj hrát!

Matka (k Synovi): Jo, a chtěla jsem se zeptat. Nenašla jsem tvé rezervní kalhoty, bundu, skautskou košili a hodinky. To sis je zatím asi nechal v loděnici, vid'?

Otec (k Synovi): A kde máš ten krásnej skautskej nůž, co jsem ti přivezl z Ameriky?

Syn (zkroušeně): Víš my jsme hráli ty karty a nějak se to zvirtlo...

Otec a Matka: Snad nechceš říct žes to všechno prohrál?

Dcera (vstupuje): (huhňavě, je nastydlá) No to je hubus.

Zvoní mobil Syna

Syn (do mobilu): Ahoj Jelime (poslouchá) No to já nevím (poslouchá) Tak dobře já se zeptám a zavolám ti. (ukončí hovor)

Syn (k Otcí): Tati, nemáš náhodou telefon na tu paní co s tebou přišla do hospody když jsme jeli Ploučnici?

Otec: Prosím tě, co tě to tak zajímá?

Matka: Proč to chceš vědět? Jak by mohl otec znát její telefonní číslo?

Syn: No když je to jeho kolegyně z práce. A když tam měli ten teambuilding, jak měli navázat ty kolegiální vztahy.

Matka: Vždyť se tam všichni pohádali a teď spolu nemluvej!

Syn: Ale to telefonní číslo by mohl znát. On ho potřebuje Jelim.

Otec: Jak to?

Syn: No, on se s ní Jelim domluvil, že jí zavolá.

Otec: A kdy se s ní domluvil prosím tě?

Syn: Ráno, když jsme vstávali.

Otec: Sakra co to znamená? Snad Ilona nespala u vás v pokoji?

Matka: A hele, ty znáš její křestní jméno?

Otec: No bodejď bych ho neznal. Vždyť je to moje nová sekretářka.

Matka: A hele!

Syn: Spala.

Dcera: (huhňavě) No to je hubus. A já tab sbát nebohla! Teď víbe proč rádo tak dobře vybadala. Vysbala se u nich do růžova.

Synovi zvoní mobil

Syn (jde do kouta a potichu mluví do mobilu): Haló? Dělá na tom. Ty se zeptej těch dalších lidí. Já to její číslo fakt potřebuju, chci si s ní domluvit rande. Říkám našim, že to sháním pro tebe.

Matka: Kdo to byl?

Syn: Jelim. Jestli už mám pro něj číslo telefonu té paní Ilonky.

(zvoní mobil Otce)

Otec: Haló?... Á, to jste vy Ilonko. Co se děje? ...jaké číslo?... To není třeba, Jenda je tady. Já vám ho dám k telefonu. (naštvaně) Jendo, chce s tebou mluvit slečna Ilonka, jestli jste prý nenašli u vás v pokoji v té hospodě její tričko (kalhotky).

Syn (bere si otcův mobil): Haló? Jaké tričko? S nápisem? S jakým nápisem? *I am available?*

Aha, tak to má Jelim, ten kluk co spal v té druhé posteli. Já ho vyzvednu a přinesu vám to....

Já vám ještě zavolám, jen si napíšu vaše telefonní číslo (bere papír a tužku a zapisuje si číslo).

Tak já to zařídím, nashledanou.

Dcera: No to je hubus

Syn, Matka a Dcera odcházejí

Otec (bere mobil a volá): Haló? Ilonko? Co to má znamenat? Snad sis nezačala něco s těma cucákama? A s mým vlastním synem!... ..cože?...já?...vořech?...prďola?...co tím myslíš? Že přecházíš na sekretariát soudruha – pardon – pana ředitele? A že mi má sekretářku dělat ta stará rašple Nováková? Haló, haló!!!

Otec: (vypne mobil) Sakra. Zatracená Ploučnice. Zatracenej brainstorming. Tohle je ten teambuiding? Zatracená Ilona. A zatracená Nováková. Toto dopadlo!

Na scénu přicházejí všichni herci a společně zpívají závěrečnou píseň:

Trocha deště nevadí, když se výlet podaří
Trocha vody, málo jídla, komu by to vadilo.
Je tu šlajsna, než se oběd dovaří
příprav lodě, příprav pádla a jdi pustit stavidlo.
Trocha deště, trocha vody, trocha nepohody,
komu by to vadilo, když je sucho v lodi.
Komu by to vadilo, když se nepadá
do studený vody.
Když je dobrá nálada.
Příště zase na výlet, na nějakou řeku.
Nechte doma rodiče, vezměte si deku
vezměte si ešusy, vezměte si pádla
hlavně když vás zatím nebolejí záda.

Konec

Redakční poznámka

Laskavý čtenář si možná povšimnul, že v Plaváčku už nejsou pravopisné hrubky a jiné prohřešky proti pravidlům českého jazyka. Je tomu tak proto, že každé číslo projde před vypuštěním do elektronického éteru přísnou editací, kterou pravidelně provádí ve Švýcarsku **Hanka**. Tak jí za Prvostředečníky Plaváček moc děkuje.